

Анна Ахматова «Реквієм» (оригінал і варіативні переклади)

Анна Ахматова
«Реквием»

Нет, и не под чуждым небосводом,
И не под защитой чуждых крыл, —
Я была тогда с моим народом,
Там, где мой народ, к несчастью, был.
— 1961

ВМЕСТО ПРЕДИСЛОВИЯ

В страшные годы ежовщины я провела семнадцать месяцев в тюремных очередях в Ленинграде. Как-то раз кто-то «опознал» меня. Тогда стоящая за мной женщина с голубыми губами, которая, конечно, никогда не слыхала моего

Анна Ахматова
«Реквієм»

Переклад
Володимира Золотовітра

Ні, не під чужинним небозводом
Вирієм я тішила судьбу —
Я тоді, була з своїм народом.
Там, де мій народ, на лихо, був.

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

У страхотливі роки ежовщини я простояла сімнадцять місяців у в'язничних чергах у Ленінграді. Одного разу хтось "упізнав" мене. Тоді жінка з голубими губами, яка стояла за мною і яка,

Anna Akhmatova
«Requiem»

Переклад англійською
С. Кунітц і М. Хейворда

No foreign sky protected me,
no stranger's wing shielded my face.
I stand as witness to the common lot,
survivor of that time, that place.

INSTEAD OF A PREFACE

In the terrible years of the Yezhov terror I spent seventeen months waiting in line outside the prison in Leningrad. One day somebody in the crowd identified me. Standing behind me was a woman, with lips blue from the cold, who had, of course, never

имени, очнулась от свойственного нам
всем оцепенения и спросила меня на ухо
(там все говорили шепотом):
— А это вы можете описать ?
И я сказала:
— Могу.
Тогда что-то вроде улыбки скользнуло по
тому, что некогда было ее лицом.
— Ленинград, 1 апреля 1957 года

ПОСВЯЩЕНИЕ

Перед этим горем гнутся горы,
Не течет великая река,
Но крепки тюремные затворы,
А за ними «каторжные норы»
И смертельная тоска.
Для кого-то веет ветер свежий,
Для кого-то нежится закат —
Мы не знаем, мы повсюду те же,
Слышим лишь ключей постылый

звісно, ніколи в житті не чула мого імені,
спам'яталася від заці-
пеніння, що ним усі ми були скуті, і запитала
мене на вухо (там
усі розмовляли пошепки):
— А це ви можете описати?
І я сказала:
— Можу.
Тоді щось схоже на посмішку промайнуло тим,
що колись
було її обличчям.

ПОСВЯТА

У такому горі никнуть горы,
Кам'яніє тікищем ріка.
Незворушні лиш в'язниць затвори,
Поза ними "каторжанські норы"
І журба, як смерть, гірка.
Ще для когось, може, віє легіт.
Ніжне сонце за Неву спада —
Ми не знаєм, будневі підлеглі,
Чуєм лиш ключів іржавий скрегіт

heard me called by name before. Now she
started out of the torpor common to us all and
asked me in a whisper (everyone whispered
there):
"Can you describe this?"
And I said: "I can."
Then something like a smile passed fleetingly
over what had once been her face.

DEDICATION

Such grief might make the mountains stoop,
reverse the waters where they flow,
but cannot burst these ponderous bolts
that block us from the prison cells
crowded with mortal woe. . .
For some the wind can freshly blow,
for some the sunlight fade at ease,
but we, made partners in our dread,
hear but the grating of the keys,

<p>скрежет Да шаги тяжелые солдат. Подымались как к обедне ранней, По столице одичалой шли, Там встречались, мертвых бездыханней, Солнце ниже и Нева туманней, А надежда все поет вдали. Приговор ... И сразу слезы хлынут, Ото всех уже отделена, Словно с болью жизнь из сердца вынут, Словно грубо навзничь опрокинут, Но идет ... Шатается ... Одна ... Где теперь невольные подруги Двух моих осатанелых лет ? Что им чудится в сибирской вьюге, Что мерещится им в лунном круге ? Им я шлю прощальный свой привет. — Март 1940</p>	<p>Та важкий, державний крок солдат. Дзвонять нам заутрені зловіщі. Брук столичний одичів, знімів. Збіжимося — мерці од нас живіші! Сонце низько, та Нева у вічі Зблискує надією в імлі. Врешті — вирок... Сльози рятували: Назавжди відрізнена од всіх, Мов на площі — навзнак — згвалтували, Пси у підворотні недорвали, — Йдеш, немов сновида... В мертвий світ... Де тепер сестриці безталанні Двох моїх осатанілих літ? Сніг сибірський, може, їм востаннє Шелестить з-під місяця й не тане? Всім їм шлю прощальний свій привіт.</p>	<p>and heavy-booted soldiers' tread. As if for early mass, we rose and each day walked the wilderness, trudging through silent street and square, to congregate, less live than dead. The sun declined, the Neva blurred, and hope sang always from afar. Whose sentence is decreed ? . . That moan, that sudden spurt of woman's tears, shows one distinguished from the rest, as if they'd knocked her to the ground and wrenched the heart out of her breast, then let her go, reeling, alone. Where are they now, my nameless friends from those two years I spent in hell ? What specters mock them now, amid the fury of Siberian snows, or in the blighted circle of the moon? To them I cry, Hail and Farewell!</p>
--	---	---

ВСТУПЛЕНИЕ

Это было, когда улыбался
Только мертвый, спокойствию рад.
И ненужным привеском болтался
Возле тюрем своих Ленинград.
И когда, обезумев от муки,
Шли уже осужденных полки,
И короткую песню разлуки
Паровозные пели гудки.
Звезды смерти стояли над нами,
И безвинная корчилась Русь
Под кровавыми сапогами
И под шинами черных марушь.

I
Уводили тебя на рассвете,
За тобой, как на выносе, шла,
В темной горнице плакали дети,
У божницы свеча оплыла.
На губах твоих холод иконки.
Смертный пот на челе . . . Не забыть! —
Буду я, как стрелецкие женки,

ВСТУП

Це було в ті часи, як всміхався
Тільки мрець: розквітався — і рад.
Наче зайвий доважок, гойдався
При в'язницях своїх Ленінград.
А коли, одурілі від муки,
Уже ткалися в'язнів полки,
Їм уривчасту пісню розлуки
Паровозні ридали гудки.
Зорі смерті стояли над нами,
І безвинна судомилась Русь
Під кривавими каблуками
І під шинами чорних "марушь".

I
Забирали тебе на світанку,
Мов на цвинтар, тебе провела.
Плачуть діти тобі наостанку.
На божниці свіча опливла.
На устах твоїх — крига ікони,
Смертний піт на чолі... Смертна мить...
Як стрілецькі знеславлені жони,

ROLOGUE

That was a time when only the dead
could smile, delivered from their wars,
and the sign, the soul, of Leningrad
dangled outside its prison-house;
and the regiments of the condemned,
herded in the railroad-yards,
shrank from the engine's whistle-song
whose burden went, "Away, pariahs!"
The stars of death stood over us.
And Russia, guiltless, beloved, writhed
under the crunch of bloodstained boots,
under the wheels of Black Marias.

I
At dawn they came and took you away.
You were my dead: I walked behind.
In the dark room children cried,
the holy candle gasped for air.
Your lips were chill from the ikon's kiss,
sweat bloomed on your brow — those deathly
flowers!

Под кремлевскими башнями выть.

— 1935

2

Тихо льется тихий Дон,
 Желтый месяц входит в дом.
 Входит в шапке набекрень.
 Видит желтый месяц тень.

Эта женщина больна,
 Эта женщина одна,
 Муж в могиле, сын в тюрьме,
 Помолитесь обо мне.

— 1938

3

Нет, это не я, это кто-то другой страдает.
 Я бы так не могла, а то, что случилось,
 Пусть черные сукна покроют,
 И пусть унесут фонари . . .
 Ночь.

— 1939

Під Кремлем буду вити і вить!

II

Тихо плине тихий Дін,
 Жовтий місяць входить в дім.
 Входить в шапці набакир.
 Хлібний місяць, лютий мир.

В домі — голод і п'ятьма.
 Хвора жінка в нім. Сама.
 Мужа вбито. Син в тюрмі.
 Хто заплаче по мені?

III

Ні, не я, це за мене хтось інший страждає,
 Я б так не могла, а лицедійство
 Хай запинала чорні заступлять.
 І хай винесуть ліхтарі...
 Ніч.

Like the wives of Peter's troopers in Red Square

I'll stand and howl under the Kremlin towers.

2

Quietly flows the quiet Don;
 into my house slips the yellow moon.
 It leaps the sill, with its cap askew,
 and balks at a shadow, that yellow moon.
 This woman is sick to her marrow-bone,
 this woman is utterly alone,
 with husband dead, with son away
 in jail. Pray for me. Pray.

3

Not, not mine: it's somebody else's wound.
 I could never have borne it. So take the thing
 that happened, hide it, stick it in the ground.
 Whisk the lamps away...
 Night.

<p>4</p> <p>Показать бы тебе, насмешнице И любимице всех друзей, Царскосельской веселой грешнице, Что случится с жизнью твоей — Как трехсотая, с передачею, Под Крестами будешь стоять И своей слезою горячею Новогодний лед прожигать. Там тюремный тополь качается, И ни звука — а сколько там Неповинных жизней кончается...</p> <p>— 1938</p>	<p>IV</p> <p>Уявити б тобі, насмішнице, Чарівнице в своїм гурті, Царськосільська весела грішнице, Що тобі судилось в житті — Під Хрестами, із передачею, Дням і чергам втративши лік, І твоєю слезою гарячою Новорічний скипається лід. Осокір в'язничний гойдається, Ні шелесне, а скільки там Безневинних доль обривається...</p>	<p>4</p> <p>They should have shown you — mocker, delight of your friends, hearts' thief, naughtiest girl of Pushkin's town — this picture of your fated years, as under the glowering wall you stand, shabby, three hundredth in the line, clutching a parcel in your hand, and the New Year's ice scorched by your tears. See there the prison poplar bending! No sound. No sound. Yet how many innocent lives are ending. . . .</p>
<p>5</p> <p>Семнадцать месяцев кричу, Зову тебя домой. Кидалась в ноги палачу, Ты сын и ужас мой. Все перепуталось навек, И мне не разобрать</p>	<p>V</p> <p>Сімнадцять місяців молю, Чекаю без надій, Але не знає кат жалю, Жаданий сину мій. Все переплуталось навек, Не тямлю білий світ,</p>	<p>5</p> <p>For seventeen months I have cried aloud, calling you back to your lair. I hurled myself at the hangman's foot. You are my son, changed into nightmare. Confusion occupies the world, and I am powerless to tell</p>

Теперь, кто зверь, кто человек,
И долго ль казни ждать.
И только пыльные цветы,
И звон кадильный, и следы
Куда-то в никуда.
И прямо мне в глаза глядит
И скорой гибелью грозит
Огромная звезда.

— 1939

6

Легкие летят недели,
Что случилось, не пойму.
Как тебе, сынок, в тюрьму
Ночи белые глядели,
Как они опять глядят
Ястребиным жарким оком,
О твоём кресте высоком
И о смерти говорят.

Весна 1939 р.

Хто звір у нім, хто чоловік,
Коли мій смертний звіт.
Лиш квіти, як цвіли, цвітуть.
Кадильний подзвін. І ведуть
У небуття сліди.
Пече в зіниці і зорить
Зловісний знак мені згори
Великої звізди.

VI

Тижні плинуть перебігли,
Що стряслося, не збагну.
Синку, як тобі в тюрму
Надивлялись ночі білі,
Все ще підяться ущерть
Вірлим оком і жорстоким
Над твоїм хрестом високим
І нашіптують про смерть.

somebody brute from something human,
or on what day the word spells, "Kill!"
Nothing is left but dusty flowers,
the tinkling thurible, and tracks
that lead to nowhere. Night of stone,
whose bright enormous star
stares me straight in the eyes,
promising death, ah soon!

6

The weeks fly out of mind,
I doubt that it occurred:
how into your prison, child,
the white nights, blazing, stared;
and still, as I draw breath,
they fix their buzzard eyes
on what the high cross shows,
this body of your death.

<p>7 ПРИГОВОР</p> <p>И упало каменное слово На мою еще живую грудь. Ничего, ведь я была готова, Справлюсь с этим как-нибудь.</p> <p>У меня сегодня много дела: Надо память до конца убить, Надо, чтоб душа окаменела, Надо снова научиться жить, —</p> <p>А не то ... Горячий шелест лета, Словно праздник за моим окном. Я давно предчувствовала этот Светлый день и опустелый дом.</p> <p>[22 июня] 1939 г., Фонтанный Дом</p>	<p>VII ВИРОК</p> <p>І діждала слова кам'яного, Придавило груди, ще живі. Що ж, була готова я до всього, Здужаю і владу слів.</p> <p>Нині в мене днина клопітлива: Треба вбити пам'ять і любов, Треба, щоб душа закам'яніла, Треба вивчитися жити знов.</p> <p>Що ж бо інше? Літо палко шепче, Ніби свято за вікном гуде. Здавна я передчувала все це — Дім осиротілий, світлий день.</p>	<p>7 THE SENTENCE</p> <p>The word dropped like a stone on my still living breast. Confess: I was prepared, am somehow ready for the test.</p> <p>So much to do today: kill memory, kill pain, turn heart into a stone, and yet prepare to live again.</p> <p>Not quite. Hot summer's feast brings rumors of carouse. How long have I foreseen this brilliant day, this empty house ?</p>
--	--	--

<p>8</p> <p>К СМЕРТИ</p> <p>Ты все равно придешь — зачем же не теперь ?</p> <p>Я жду тебя — мне очень трудно.</p> <p>Я потушила свет и открыла дверь</p> <p>Тебе, такой простой и чудной.</p> <p>Прими для этого какой угодно вид,</p> <p>Ворвись отравленным снарядом</p> <p>Иль с гирькой подкрадись, как опытный бандит,</p> <p>Иль отрави тифозным чадом.</p> <p>Иль сказочкой, придуманной тобой</p> <p>И всем до тошноты знакомой, —</p> <p>Чтоб я увидела верх шапки голубой</p> <p>И бледного от страха управдома.</p> <p>Мне все равно теперь. Клубится Енисей,</p> <p>Звезда полярная сияет.</p> <p>И синий блеск возлюбленных очей</p> <p>Последний ужас застигает.</p> <p>— Фонтанный Дом, 19 августа</p> <p>1939</p>	<p>VIII</p> <p>ДО СМЕРТІ</p> <p>Ти ж неминуче прийдеш — чом би й не тепер</p> <p>Зарадити в страшній годині?</p> <p>Чекаю. Двері навстіж. І вогонь помер.</p> <p>Тобі що варт, простій і дивній,</p> <p>Личину будь-яку нацупити? Прийди,</p> <p>Ввірвись отруєним снарядом,</p> <p>Чи з гиркою підстережи, немов бандит,</p> <p>Чи задуши тифозним чадом.</p> <p>Чи милу казку вигайдай собі,</p> <p>Майстриня, вправна в словоблудді, —</p> <p>Бодай околиші побачу голубі</p> <p>Й до смерті переляканих кербудів.</p> <p>Мені вже все дарма. Клубочить Єнісей.</p> <p>Вгорі Північна зірка сяє.</p> <p>І синій виблиск люблених очей</p> <p>Останнім жахом застилає.</p>	<p>8</p> <p>TO DEATH</p> <p>You will come in any case — so why not now ?</p> <p>How long I wait and wait. The bad times fall.</p> <p>I have put out the light and opened the door</p> <p>for you, because you are simple and magical.</p> <p>Assume, then, any form that suits your wish,</p> <p>take aim, and blast at me with poisoned shot,</p> <p>or strangle me like an efficient mugger,</p> <p>or else infect me — typhus be my lot —</p> <p>or spring out of the fairytale you wrote,</p> <p>the one we're sick of hearing, day and night,</p> <p>where the blue hatband marches up the</p> <p>stairs,</p> <p>led by the janitor, pale with fright.</p> <p>It's all the same to me. The Yenisei swirls,</p> <p>the North Star shines, as it will shine forever;</p> <p>and the blue lustre of my loved one's eyes</p> <p>is clouded over by the final horror.</p>
---	--	---

<p>9</p> <p>Уже безумие крылом Души закрыло половину, И поит огненным вином И манит в черную долину.</p> <p>И поняла я, что ему Должна я уступить победу, Прислушиваясь к своему Уже как бы чужому бреду.</p> <p>И не позволит ничего Оно мне унести с собою (Как ни упрашивай его И как ни докучай мольбою):</p> <p>Ни сына страшные глаза — Окаменелое страданье, — Ни день, когда пришла гроза, Ни час тюремного свиданья,</p>	<p>IX</p> <p>Вже чорне безуму крило Душі вгорнуло половину, Вогненне лє мені вино І в чорну зваблює долину.</p> <p>І я збагнула: переміг, Йому я поступитись мушу, Хоч безум наче вже й не мій, Але мою конає душу.</p> <p>В собі ні крихітки свого Не дасть мені він врятувати (Намарне впрохувать його, На милосердя уповати):</p> <p>Ні синову страшну сльозу, Що випекла мені зіниці, Ні день, який наслав грозу, Ні мить побачення в в'язниці,</p>	<p>9</p> <p>Already madness lifts its wing to cover half my soul. That taste of opiate wine! Lure of the dark valley!</p> <p>Now everything is clear. I admit my defeat. The tongue of my ravings in my ear is the tongue of a stranger.</p> <p>No use to fall down on my knees and beg for mercy's sake. Nothing I counted mine, out of my life, is mine to take:</p> <p>not my son's terrible eyes, not the elaborate stone flower of grief, not the day of the storm, not the trial of the visiting hour,</p> <p>not the dear coolness of his hands,</p>
---	---	---

Ни милую прохладу рук,
 Ни лип взволнованные тени,
 Ни отдаленный легкий звук—
 Слова последних утешений.
 — Фонтанный Дом, 4 мая 1940

10

РАСПЯТИЕ

«Не рыдай Мене, Мати,
 во гробе сущу».

I

Хор ангелов великий час восславил,
 И небеса расплавились в огне.
 Отцу сказал: «Почто Меня оставил!»
 А Матери: «О, не рыдай Мене . . .»

II

Магдалина билась и рыдала,
 Ученик любимый каменел,
 А туда, где молча Мать стояла,
 Так никто взглянуть и не посмел.
 — 1940-1943

Ні прохолоду любих рук,
 Ані розхвильні тіні липи,
 Ні лагідний далекий звук —
 Останні передсмертні схлипи.

10

РОЗП'ЯТТЯ

Не ридай Мене, Мати,
 во гробе зрящи...

1

Хор янгольський великий час возславив,
 Небесна твердь отверзлася вогнем.
 Вітцю сказав: "Пощо Мене зоставив?!"
 А матері: "О, не ридай Мене..."

2

Магдалина билася, рыдала,
 Любий учень в горі кам'янів,
 Лиш на Матір, що, німа, стояла,
 Аніхто поглянути не смів.

not the lime trees' agitated shade,
 not the thin cricket-sound
 of consolation's parting word.

10

CRUCIFIXION

"Do not weep for me, Mother,
 when I am in my grave."

I

A choir of angels glorified the hour,
 the vault of heaven was dissolved in fire.
 " Father, why hast Thou forsaken me ?
 Mother, I beg you, do not weep for me. . . ."

II

Mary Magdalene beat her breasts and
 sobbed,
 His dear disciple, stone-faced, stared.
 His mother stood apart. No other looked
 into her secret eyes. Nobody dared.

ЭПИЛОГ

I
 Узнала я, как опадают лица,
 Как из-под век выглядывает страх,
 Как клинописи жесткие страницы
 Страдание выводит на щеках,
 Как локоны из пепельных и черных
 Серебряными делаются вдруг,
 Улыбка вянет на губах покорных,
 И в сухоньком смешке дрожит испуг.
 И я молюсь не о себе одной,
 А обо всех, кто там стоял со мною,
 И в лютый холод, и в июльский зной,
 Под красною ослепшею стеною.

II
 Опять поминальный приблизился час.
 Я вижу, я слышу, я чувствую вас:

И ту, что едва до окна довели,
 И ту, что родимой не топчет земли,

ЕПІЛОГ

1
 Пізнала все: які спадають лица,
 Який з-під вік тече липучий страх,
 Які страшні, незгойні запеклися
 Клинописи страждання на щоках,
 Який вівсяні і смолисті скроні
 Зненацька осипає срібний сніг,
 Догідно кривляться вуста безкровні,
 Пересипає страх сухенький сміх.
 Не милосердя лиш собі одній,
 Для всіх благаю, хто стояв зі мною
 Під люті стужі і в липневі дні
 Під красною осліплюю стіною.

2
 Надходить урочий для помину час.
 Я бачу, я чую, вчуваю всіх вас:

І ту, що надсилу до квартирки тяглась.
 І ту, що недовго топтатиме ряст,

EPILOGUE

I
 I have learned how faces fall to bone,
 how under the eyelids terror lurks,
 how suffering inscribes on cheeks
 the hard lines of its cuneiform texts,
 how glossy black or ash-fair locks
 turn overnight to tarnished silver,
 how smiles fade on submissive lips,
 and fear quavers in a dry titter.
 And I pray not for myself alone . . .
 for all who stood outside the jail,
 in bitter cold or summer's blaze,
 with me under that blind red wall.

II
 Remembrance hour returns with the turning
 year.
 I see, I hear, I touch you drawing near:
 the one we tried to help to the sentry's
 booth,

И ту, что, красивой тряхнув головой,
Сказала: «Сюда прихожу, как домой».

Хотелось бы всех поименно назвать,
Да отняли список, и негде узнать.

Для них соткала я широкий покров
Из бедных, у них же подслушанных слов.

О них вспоминаю всегда и везде,
О них не забуду и в новой беде,

И если зажмут мой измученный рот,
Которым кричит стомильонный народ,

Пусть так же они поминают меня
В канун моего поминального дня.

А если когда-нибудь в этой стране
Воздвигнуть задумают памятник мне,

І ту, що легеньким волоссям — як дим —
Стріпнула: "Ходжу, як додому, сюди!"

Хотіла б згадати я всі імена,
Та віднято список, а де він — хто зна?

Широкий покрорець зіткала я всім
Із бідних, у них же підслуханих слів.

Про них пам'ятатиму всюди й завжди,
Якої б мені не приспіло біди.

Коли ж мені стиснуть змордований рот,
Яким прокричав стомільйонний народ,

Хтось, може, нівроку, згадає мене,
На проводи тихо мене пом'яне.

Якщо ж у вітчизні, у нашій, трудній,
Поставити пам'ятник схочуть мені,

and who no longer walks this precious earth,
and that one who would toss her pretty mane
and say, "It's just like coming home again."

I want to name the names of all that host,
but they snatched up the list, and now it's
lost.

I've woven them a garment that's prepared
out of poor words, those that I overheard,
and will hold fast to every word and glance
all of my days, even in new mischance,

and if a gag should blind my tortured mouth,
through which a hundred million people
shout,

then let them pray for me, as I do pray
for them, this eve of my remembrance day.

Согласье на это даю торжество,
Но только с условием — не ставить его

Ни около моря, где я родилась:
Последняя с морем разорвана связь,

Ни в царском саду у заветного пня,
Где тень безутешная ищет меня,

А здесь, где стояла я триста часов
И где для меня не открыли засов.

Затем, что и в смерти блаженной боюсь
Забуть громыхание черных марусь,

Забуть, как постылая хлопала дверь
И выла старуха, как раненый зверь.

И пусть с неподвижных и бронзовых век
Как слезы струится подтаявший снег,

Я згодна, але заповіту мого
Не руште: край моря не ставте його,

Де я народилась, де сонце й пісок:
Останній урвався із морем зв'язок,

Ні в царськiм саду, при таємному пні,
Де постать дівоча ще мріє мені,

Поставте ось тут, де я триста годин
Стояла — й замок не відкривсь ні один.

Ось тут, бо і в смерті спасенній боюсь
Забути про гуркіт зловісних "марусь",

Про двері, розчахнуті нагло у двір,
Про жінку, що вила, мов ранений звір.

Нехай мені з бронзових мертвих повік,
Як сльози, підталий покрапує сніг,

And if my country ever should assent
to casting in my name a monument,

I should be proud to have my memory
graced,
but only if the monument be placed

not near the sea on which my eyes first
opened —
my last link with the sea has long been broken
—

nor in the Tsar's garden near the sacred
stump,
where a grieved shadow hunts my body's
warmth,

but here, where I endured three hundred
hours
in line before the implacable iron bars.

Because even in blissful death I fear
to lose the clangor of the Black Marias,

И голубь тюремный пусть гулит вдали,
И тихо идут по Неве корабли.

— Март 1940

І голуб в'язничний туркоче в імлі,
І тихо Невою ідуть кораблі.

Переклад Володимира Золотовітра

to lose the banging of that odious gate
and the old crone howling like a wounded
beast.

And from my motionless bronze-lidded
sockets
may the melting snow, like teardrops, slowly
trickle,

and a prison dove coo somewhere, over and
over,
as the ships sail softly down the flowing
Neva.

*Переклад англійською С. Кунітц і М.
Хейворда*